

Діамантова каблучка

Полонених німців держали в приміщенні школи, двір якої був обнесений колючим дротом. Як тільки закінчувався робочий день і всі співробітники розходилися по домівках, молода секретарка Шурка відчиняла двері кабінету і чекала, коли зайде полонений німецький юнак. Це було якесь затьмарення. Вони кидались в обійми один одному, і не існувало нікого і нічого, тільки вони, тільки кохання. В обох була одна мрія – кохати, вижити, жити. А потім Шурка ставила на стіл миску з сірими галушками, вони їли і розмовляли – Шурка трішечки розуміла по-німецьки. Вона розповідала про загиблих батьків, про роки життя в клуні у рятівниці сусідки болгарки. А він більше мовчав. Та вона вже знала, що його було тяжко поранено на озері Балатон, де загинуло дуже багато німецьких вояків, а він опинився у полоні.

Він уходив, Шурка йшла додому, лягала і одразу ж засинала. А юнак довго ще не міг заснути. Згадував своє життя в Німеччині, матір і батька, які не хотіли, щоб він йшов воювати. І дідусь, котрий постійно сварився з батьком, бо той не став воєнним. Жив дідусь багато, часто забирав онука в свій маєток, показував картини, коштовності. Особливо подобалася хлопцеві діамантова каблучка, що переходила в їхній сім'ї від нареченої до нареченої. Зараз він хотів бачити її на руці коханої Шурки.

Згадував, як дідусь радів, коли внук в кінці війни пішов воювати. Все йшло успішно, але на Балатоні, в Угорщині, їх, молодих солдатів, майже дітей, оточили війська Третього Українського фронту. Підкріплення у німців вже не було. Їм кричали по-німецьки в репродуктори: «Не стріляйте! Здавайтесь! Ви оточені! Не стріляйте!» А вони йшли, йшли, стріляли, стріляли... Тоді майже всі і полягли.

Пройшов час, і Шурка сказала йому, що завагітніла. Тепер знайомі обходили її стороною, а поза очі називали німецькою шкурою.

Невдовзі всіх полонених німців відправили в Німеччину. Шурка ночами плакала. Коли народився син, стало ще гірше. В дитячому садку його постійно ображали і діти, і вихователі. А в школі йому кричали: «Женька-фриць». Його жорстоко били, ніхто не хотів сидіти з ним за однією партою. В сьомому класі до нього підсів новенький хлопчик і спитав: «Чого тебе так зневажають?»

– В мене батько – німець.

Хлопець, в якого батько загинув на війні, одразу ж пересів на вільну парту.

Тоді Женька вперше заплакав і сказав матері:

– Навіщо ти мене народила?

Після бійок він приходив додому весь в синцях, а мати могла тільки плакати і заспокоювати його.

Шурка вирішила зійтися зі своїм начальником, думала, що знайде захисника собі і сину. Та одного разу побачила, як він крутив вуха хлопцеві. Більше не шукала ні в кого захисту. Женька закінчив інститут і умовив матір переїхати в інше місто, де не буде їх ніхто знати. Познайомився з хорошою дівчиною, почав працювати на заводі майстром. Часто їздив на ремонт трубопроводів. Життя налагоджувалося.

А через півроку прийшов виклик до Німеччини. Відшукав їх батько, хотів із ними зустрітись. Вони поїхали. Женька вперше побачив батька. Той міцно обійняв матір, цілував їй руки за сина. Женька стояв поруч з ним, такий же високий, стрункий, красивий...

– Невже це – та людина, з вини якого я так страждав?

А батько радів: «Я все зроблю, ви залишитесь зі мною». Шурка аж помолоділа. Тепер вона модно одяглася, на її руці сяяла діамантова каблучка. Женька ходив по маєтці, знайомився з родичами, вчився говорити по-німецьки. Та все було йому чужим. Він вже скучив за коханою дівчиною, за своїми трубопроводами...

Проводжали його всі – і дідусь, і бабуся, і щасливі Шурка з батьком. Женька радів за матір. Їхав додому, на Україну, згадував своє життя і знав, що тепер буде все добре, бо в нього є батько, такий надійний і люблячий.